

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 sierpnia 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **R.P.**,

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 września 2022 r., sygn. akt IX Ka 697/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie

z dnia 22 lutego 2022 r, sygn. akt III K 999/08,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 lutego 2022 r. (sygn. akt III K 999/08) r.p. został uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności połączoną z obowiązkiem

wykonywania kontrolowanej, nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 września 2022 r. (sygn. akt IX Ka 697/22) zmieniono wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że obniżono karę ograniczenia wolności do 2 miesięcy. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:*

a) art.439 pkt. 10 k.p.k. w Zb. z art. 77 k.p.k. przez ich niewłaściwe zastosowanie, co objawiło się mylną interpretacją w/w normy, które polegało na ustaleniu, że ustawodawca redagując w/w przepisy miał na myśli faktycznie jednego obrońcę,

b) art.79 § 1 pkt.4 k.p.k. przez nieustanowienie obrońcy skazanemu z urzędu”.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu w Warszawie oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I Instancji.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Bezwzględnej przyczyny odwoławczej skarżący upatruje się w tym, że ustanowiony formalnie jeden z obrońców adw. M. K. nie był zawiadamiany o wszystkich terminach rozprawy (na których jednak oskarżony był reprezentowany przez obrońcę z wyboru, a następnie z urzędu). Kwestie te obszernie wyjaśnia Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku. Niezależnie od przyczyn tego stanu rzeczy, Sąd Najwyższy podziela stanowisko, że jeśli oskarżony ustanowił więcej niż jednego obrońcę należy powiadamiać o czynnościach i terminach każdego. Jednak brak uczynienia tego stanowi jedynie względną przyczynę odwoławczą in concreto orbitującą wokół naruszenia prawa do obrony. Nie ma tutaj jednak żadnego automatyzmu (tak m.in. w wyroku z 24.01.2018 r., III KK 254/17, LEX nr 2449667).

Sam skarżący w kasacji nie przedstawia argumentacji, która ten sposób wykładni przepisów procedury czyniła oczywiście niesłusznymi. Obrona utrzymuje jedynie, że przepis wskazany w kasacji obejmuje także sytuację, gdy jeden z dwóch lub trzech ustanowionych obrońców nie został prawidłowo powiadomiony o rozprawie, bez pogłębionej refleksji nad tym stanowiskiem.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

WZ

[ms]